

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยเพื่อการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ของภาษาจีนกับภาษาไทย และเสนอแนะแนวการสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ของภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน โดยเก็บข้อมูลเกี่ยวกับบทขยายแสดงเวลาและสถานที่จากตำราภาษาจีน 2 ชุดและตำราภาษาไทย 2 ชุด ได้ประโยชน์ที่ต้องการจำนวน 826 ประโยค ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปเป็นผลการวิจัยได้ 5 ข้อ ดังนี้

1. ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน โดยส่วนใหญ่จะปรากฏหน้าประธานจำนวน 110 ประโยค และหลังประธาน จำนวน 42 ประโยคตามลำดับ จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหลังกรรมและท้ายประโยค ส่วนประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่จะปรากฏหน้าประธาน จำนวน 82 ประโยค และท้ายประโยค จำนวน 72 ประโยค จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหน้ากรรม บทขยายแสดงเวลาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยปรากฏหน้าประธาน หลังประธาน หน้ากริยาและหลังกริยาเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน

2. ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 2 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่จะปรากฏที่หน้าประธานและหน้ากริยา จำนวน 10 ประโยคกับหลังประธานและหน้ากริยา จำนวน 7 ประโยคตามลำดับ จะไม่ปรากฏตำแหน่งที่หน้ากริยาและหลังกรรม หน้ากริยาและหลังกริยากับหน้าประธานและท้ายประโยค ส่วนประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 2 ตำแหน่งในประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่จะปรากฏที่หน้ากริยาและหลังกรรม จำนวน 9 ประโยคกับหน้าประธานและท้ายประโยค จำนวน 9 ประโยค จะไม่ปรากฏตำแหน่งที่หลังประธานและหน้ากริยา หน้าประธานและหน้ากริยา หน้าประธานและหลังประธาน หลังประธานและหน้ากรรม กับหลังประธานและหลังกริยา ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 2 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนและภาษาไทยมีตำแหน่งหน้าประธานและหลังกริยา และหน้าประธาน 2 ที่เหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน ถ้ามีคำนามหรือนามวลีบอกเวลาและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏในประโยคเดียวกัน ในประโยคภาษาจีน

ค่านามหรือนามวลีบอกเวลาจะปรากฏข้างหน้าคำวิเศษณ์บอกเวลาเสมอและปรากฏในตำแหน่งหน้าหน่วยหลักด้วยกัน ในประโยคภาษาไทยค่านามหรือนามวลีบอกเวลาจะปรากฏข้างหน้าคำวิเศษณ์บอกเวลาเหมือนกัน ต่างกันแต่ภาษาไทยมีสองตำแหน่ง 1) คือค่านามหรือนามวลีบอกเวลาและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏที่หน้าหน่วยหลัก 2) คือ ค่านามหรือนามวลีบอกเวลาปรากฏที่หน้าหน่วยหลักและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏที่หลังหน่วยหลัก จึงสรุปได้ว่า ทำหน้าที่ไม่เหมือนกันจะปรากฏในตำแหน่งต่างกัน

3. ประโยคที่มีบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้ากริยา จำนวน 42 ประโยค และหน้าประธานจำนวน 33 ประโยคตามลำดับ ไม่ปรากฏตำแหน่งที่หลังประธาน หลังกรรมและท้ายประโยค ส่วนประโยคที่มีบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏท้ายประโยค จำนวน 43 ประโยค และหลังกริยาจำนวน 25 ประโยคตามลำดับ จะไม่ปรากฏตำแหน่งที่หน้ากริยาและหน้ากรรม ประโยคที่มีบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนและภาษาไทยมีตำแหน่งหน้าประธานและหลังกริยาเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน

4. ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงเวลาก่อนบทขยายแสดงสถานที่ในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้าประธานและหน้ากริยา จำนวน 48 ประโยค ไม่ปรากฏตำแหน่งที่หน้าประธานและท้ายประโยค หน้าประธานและหลังกริยา และหน้าประธานและหลังประธาน ส่วนประโยคภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏหน้าประธานและท้ายประโยค จำนวน 31 ประโยค และ หน้าประธานและหลังกริยา จำนวน 20 ประโยค ไม่ปรากฏตำแหน่งที่หน้าประธานและหน้ากริยา หลังประธานและหน้ากริยา หน้ากริยาทั้งสอง และ หน้าประธานและหน้ากรรม ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงเวลาก่อนบทขยายแสดงสถานที่ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทยมีตำแหน่งหน้าประธานทั้งสองเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่บทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ที่จะปรากฏหน้าหน่วยหลักและบทขยายแสดงเวลาจะปรากฏหน้าบทขยายแสดงสถานที่ แต่บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยบทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏได้สองตำแหน่ง 1) คือบทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏหน้าหน่วยหลัก 2) คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏหน้าหน่วยหลักและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏหลังหน่วยหลัก

5. ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงสถานที่ก่อนบทขยายแสดงเวลาในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่ปรากฏหน้ากริยาและหลังกริยา จำนวน 8 ประโยค ไม่ปรากฏตำแหน่งที่หลังประธานและหน้ากริยา หลังประธานและท้ายประโยค หน้าประธานและ

ท้ายประโยค หลังกริยาและท้ายประโยค และ ท้ายประโยคทั้งสอง ส่วนประโยคที่มีทั้งบทขยาย แสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงสถานที่ก่อนบทขยายแสดงเวลาในประโยค ภาษาไทยส่วนใหญ่ปรากฏหลังกริยาและท้ายประโยค จำนวน 30 ประโยค ไม่ปรากฏที่ตำแหน่ง หน้าประธานและหน้ากริยา หน้ากริยาและหลังกริยา หน้ากริยาและหน้ากรรม หน้าประธานทั้งสอง และ หน้ากรรมทั้งสอง

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเปรียบเทียบบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยเพื่อการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน มีข้อค้นพบที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนส่วนใหญ่จะปรากฏ หน้าประธานและหลังประธาน จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหลังกรรมและท้ายประโยค เพราะในประโยคภาษาจีนนิยมวางบทขยายกริยาแสดงเวลาไว้หน้าประธานและหลังประธาน คำบอกเวลาขยายบทประธานทำหน้าที่เป็นบทขยายนามแสดงเวลา ต้องปรากฏหน้าประธาน ดังที่ ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (2545: 37) กล่าวว่า บทขยายประธานและกรรม ภาษาจีนเรียกว่า 定语 (บทขยายนาม) ซึ่งจะปรากฏอยู่หน้าประธานและกรรมเสมอ ดังนั้น ในภาษาจีนคำขยายวางอยู่ข้างหน้าคำที่ถูกขยาย (คำหลัก) เสมอ ส่วนประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 1 ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย ส่วนใหญ่จะปรากฏหน้าประธานและท้ายประโยค จะไม่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏหน้ากรรม เพราะในประโยคภาษาไทยบทขยายแสดงเวลานิยมวางไว้หน้าประธานและท้ายประโยค และคำบอกเวลาทำหน้าที่เป็นบทขยายกรรมต้องปรากฏหลังบทกรรม ดังที่ วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (2520: 72) กล่าวว่า ในกรณีที่ประโยคขึ้นต้นด้วยหน่วยประธานหรือหน่วยกรรมตรงหรือหน่วยกรรมรอง คำบอกเวลาอาจจะปรากฏในตำแหน่งที่ 2 ของประโยค (คือ อาจจะปรากฏข้างหลังหน่วยประธานหรือข้างหลังหน่วยกรรมตรงหรือข้างหลังหน่วยกรรมรอง) ข้อมูลเหล่านี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ 何福祥 (He Fu Xiang, 2531) ที่ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาบทขยายนามของภาษาจีนและแปลเป็นภาษาไทยเทียบกับภาษาจีน และพบว่า บทขยายนามของภาษาจีนอยู่ที่หน้าหน่วยหลัก แต่ของภาษาไทยอยู่หลังหน่วยหลัก และผลการวิจัยของ 符翠兰 (Fu Cui Lan, 2005) ที่ทำการวิจัยเรื่องเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีที่มีหน่วยขยาย 3 หน่วยระหว่างภาษาจีนกับไทย ได้พบว่า ในภาษาจีนและภาษาไทยสิ่งที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนคือการเรียงคำ ในภาษาจีนหน่วยขยายอยู่หน้าคำหลัก ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาไทยที่หน่วยขยายมาหลังคำหลัก บทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหลังกริยาในภาษาจีน คำที่บอกเวลาทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกเวลา แต่บทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหลังกริยาในภาษาไทย คำที่บอกเวลาทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาบอกเวลา ข้อมูลนี้

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ 符翠兰 (Fu Cui Lan, 2005) พบว่า ในภาษาจีนปรากฏที่ข้างหน้า หน่วยหลักเป็นบทขยายกริยาและปรากฏที่ข้างหลังหน่วยหลักเป็นบทเสริม แต่ภาษาไทยเรียกรวมเป็นบทขยายกริยา

ประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาปรากฏ 2 ตำแหน่งในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย ปรากฏในตำแหน่งไม่เหมือนกัน ได้แก่ หลังประธานและหน้ากริยา หน้าประธานและหน้ากริยา หน้าประธานและหลังประธาน หลังประธานและหน้ากรรม หลังประธานและหลังกริยา หน้ากริยา และหลังกรรม หน้ากริยาและหลังกริยา และหน้าประธานและท้ายประโยค ถ้ามีคำนามหรือนามวลีบอกเวลาและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏในประโยคเดียวกัน ในภาษาจีนคำนามหรือนามวลีบอกเวลาจะปรากฏข้างหน้าคำวิเศษณ์บอกเวลาเสมอและปรากฏในตำแหน่งหน้าหน่วยหลักด้วยกัน ในภาษาไทยคำนามหรือนามวลีบอกเวลาจะปรากฏข้างหน้าคำวิเศษณ์บอกเวลาเหมือนกัน ต่างกันแค่ภาษาไทยมีสองตำแหน่ง 1) คือคำนามหรือนามวลีบอกเวลาและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏที่หน้าหน่วยหลัก 2) คือคำนามหรือนามวลีบอกเวลาปรากฏที่หน้าหน่วยหลักและคำวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏที่หลังหน่วยหลัก ข้อมูลนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ 张美珍 (Zhang Mei Zhen, 1991) ที่ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบตำแหน่งของบทขยายกับหน่วยหลักในภาษาจีนกับภาษาไทย และพบว่า ตำแหน่งบทขยายกริยาของภาษาจีนคือ คำนามหรือนามวลีบอกเวลา + คำวิเศษณ์บอกเวลา + หน่วยหลัก แต่ตำแหน่งบทขยายกริยาของภาษาไทยก็มีตำแหน่งเหมือนกับภาษาจีนและมีอีกแบบด้วยคือ คำนามหรือนามวลีบอกเวลา + หน่วยหลัก + คำวิเศษณ์บอกเวลา สังเกตได้ว่า ถ้าบทขยายแสดงเวลาทำหน้าที่ไม่เหมือนกัน จะทำให้ตำแหน่งของประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาสองตำแหน่งต่างกัน

ประโยคที่มีทั้งบทขยายแสดงเวลาและสถานที่โดยแสดงบทขยายแสดงเวลาก่อนบทขยายแสดงสถานที่ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทยปรากฏในตำแหน่งหน้าประธานทั้งสองเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน เพราะบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในภาษาจีนปรากฏในตำแหน่งหน้าประธานมี 3 ประเภท ได้แก่ 1) คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาแสดงเวลา และบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายนามแสดงสถานที่ 2) คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายนามแสดงเวลา และบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายนามแสดงสถานที่ 3) คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาแสดงเวลา และบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาแสดงสถานที่ ส่วนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในภาษาไทยก็มีตำแหน่งนี้เหมือนกัน คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาแสดง

เวลา และบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าประธาน ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยาแสดงสถานที่ ในภาษาจีนบทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ส่วนใหญ่จะปรากฏในตำแหน่งหน้าหน่วยหลักและบทขยายแสดงเวลาจะปรากฏในตำแหน่งหน้าบทขยายแสดงสถานที่ แต่ในภาษาไทยบทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งได้สองตำแหน่ง 1) คือ บทขยายแสดงเวลาและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าหน่วยหลัก 2) คือบทขยายแสดงเวลาปรากฏในตำแหน่งหน้าหน่วยหลักและบทขยายแสดงสถานที่ปรากฏในตำแหน่งหลังหน่วยหลัก ข้อมูลนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ 张美珍 (Zhang Mei Zhen, 1991) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบตำแหน่งของบทขยายกับหน่วยหลักในภาษาจีนกับภาษาไทย และพบว่า ตำแหน่งของบทขยายกริยาในภาษาจีนคือ คำนามบอกเวลา + บุพบทวลีบอกสถานที่ + หน่วยหลัก ส่วนตำแหน่งของบทขยายกริยาในภาษาไทยได้สองตำแหน่งคือ คำนามบอกเวลา + บุพบทวลีบอกสถานที่ + หน่วยหลัก และ คำนามบอกเวลา + หน่วยหลัก + บุพบทวลีบอกสถานที่

เนื่องจากภาษาจีนกับภาษาไทยเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลภาษาจีนทิเบต (Sino-Tibetan) ด้วยกัน ซึ่งไม่มีกาลลักษณะเปลี่ยนแปลงและตำแหน่งหลักเหมือนกันคือ S-V-O ใช้การเรียงคำและคำไม่แท้เป็นเครื่องมือสำคัญทางไวยากรณ์มาแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำ ดังนั้น ตำแหน่งที่บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนและภาษาไทยมีบางตำแหน่งเหมือนกัน และทั้งสองภาษานี้มีกฎเกณฑ์สมบูรณ์ในหลักภาษาของตนเอง จึงทำให้ตำแหน่งที่บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยแตกต่างกัน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า บทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยมีตำแหน่งและหน้าที่แตกต่างกัน นี่เป็นสิ่งที่ยากสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะภาษาจีนและภาษาไทยมีกฎเกณฑ์ของตนเอง ซึ่งโครงสร้างประโยคภาษาจีนและภาษาไทยจะมีสิ่งที่แตกต่างกัน นักศึกษาจีนที่มีพื้นฐานบ้างแล้วขาดความรู้ด้าน โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งทำให้นักศึกษาจีนเกิดความสับสน จึงเกิดข้อผิดพลาดทางโครงสร้างไวยากรณ์ วิธีที่แก้ปัญหานี้ก็คือให้นักศึกษาจีนรู้จักแยกส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่ต่างกันจากบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย ย่อมจะเกิดความเข้าใจมากขึ้นต่อนักศึกษาจีน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำผลการวิจัยเสนอแนวการสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยได้ 3 ข้อ คือ 1) การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรเปรียบเทียบตามแนวของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ และ Cele-Murcia 2) การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรจากง่ายไปหายากตามแนวของ Ellis 3) การสอนบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยควรฝึกความเข้าใจในโครงสร้างของภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน วิธีการสอนบทขยายแสดงเวลาและ

สถานที่ในประโยคภาษาไทยเหล่านี้จะฝึกให้นักศึกษาเกิดความชำนาญในการใช้โครงสร้างประโยคที่มีบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ และมีประโยชน์ต่อครูสอนภาษาไทยและนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย จะเป็นเครื่องมือการสอนภาษาไทยที่จะช่วยให้นักศึกษาจีนได้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยมากยิ่งขึ้น สามารถแยกส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่ต่างกันของภาษาทั้งสองได้ และการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีน ย่อมจะช่วยการเรียนการสอนภาษาไทยให้สะดวกขึ้นและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ผู้สอนที่สอนเรื่องบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยแก่นักศึกษาจีน ควรเป็นครูที่มีความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยอย่างดี เพื่ออธิบายความแตกต่างบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย
2. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมและใช้หลากหลายวิธีกับการสอนเรื่องบทขยายแสดงเวลาและสถานที่ในประโยคภาษาไทยและใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ประกอบ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในห้องเรียนและเปิดโอกาสให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่มีความหมาย เป็นประโยชน์ โดยผ่านการฝึกหัดและฝึกฝนในสถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ เกม และวิธีการต่าง ๆ ในบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน เป็นกันเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย โดยพิจารณาจากลักษณะของเวลาและสถานที่ เพราะจากที่ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเวลาและสถานที่ได้พบว่าวิธีแสดงเวลาและสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยไม่เหมือนกัน และคำบอกเวลา คำบอกสถานที่ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยทำหน้าที่ไม่เหมือนกัน
2. ควรทำการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์บอกเวลาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย เช่น ศึกษาคำวิเศษณ์บอกเวลาในภาษาจีนและภาษาไทยมีคำอะไรบ้าง แล้วนำมาเปรียบเทียบว่ามีจำนวนเท่าไรสามารถแทนกันได้ และส่วนคำที่ต่างกันมีลักษณะอย่างไร
3. ควรทำการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบสรรพนามระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย โดยเฉพาะบุรุษสรรพนาม คำบอกบุรุษในภาษาไทยมีมากกว่าในภาษาจีน เช่น คำบอกบุรุษที่ 1 ได้แก่ ฉัน ผม ข้าพเจ้า เรียม ข้า กู กัน ฯลฯ ล้วนแปลว่า 我 (wǒ) สำหรับภาษาจีนในปัจจุบัน แต่หากเป็นภาษาจีนโบราณ อาจต้องพิจารณาตามสิ่งแวดล้อมของภาษา